Báthori Csaba

Ámok

Életrajzom? Ha! Csupa kis halálok.
Kis halálokban kis életeket találok.
Hogy is mondjam? Oly mesés itt lent lenni,
mint odafent a felhőben kerengni.
Nincsenek mögöttem külön legendák,
csak hihetetlen hittelen valóság.
Azt kerestem, ami éppen betöltött,
és nem találtam égen én a földet,
és nem találtam eget én a földön,
a föld mindenütt éget itt a mélyben,
és földig ér majd égi messzeségem.

Mert álmom van, én álomról beszélnék,
isten híréről talán más beszél még,
messzebbre elér, puhatol az ember,
mintha vakságban tapogatni nem mer, -
mondandóm olyan mély, szinte kitalálod:
egyhelyben taposok, létem mégis ámok.

Anyám kihullatott a fellegekből,
s azt hittem, minden kósza kincs nekem dől
szívembe, számba, emlékezetembe -
hogy a világ csak nekem van teremtve.
Olvastam én, gyűjtöttem és okultam,
a fejem izzott, óriási katlan:
megemésztettem tenger Ázsiákat,
Afrikából lenyeltem mindahányat,
térképekkel, távcsővel, atlaszokkal
babirkálva ébresztett fel a hajnal,

földnyelveket, öblöt, Kordillerákat
zabáltam, Jeges-tengert, és kiszáradt
fennsíkot, kínai, japáni monszunt,
déli verőt, szibériai tájfunt,
tigrisfoltos pampák zöld messzeségét,
s még azt is tudtam, merre lejt a kék ég,
s merre veszélyes szárnyalni madárnak,
az égi vadállatok merre szállnak,
minden, minden, minden gyűlt a fejemben…
de Paradicsom-kertre sose leltem!
Tudom, mitől himbálózik a ló,
tudom, hogy észak-délről hull a hó,
s hogy a boldogabbak négy lábon állnak,
hogy az ember is lehet néha állat,
az állat is ember, és minden attól
függ, az ember acsarog-e vagy sportol,
meg attól, nem súlyosabb-e az árnyék,
mint amire régóta vágyva vágynék…
De sose jártam még lábaim útján
a Paradicsomban! Csak egy Vakbottyán
vagyok: hiába vágyom, ami legszebb,
hiába fújom én az egyszeregyet,
nem jutok el oda, horgas magasra,

hol a csillagok fényesre csiszolva
égnek, ahol a csalódás is édes,
s a liliom virága végzetéhez
nem járul könnycsepp, és a nagy esőben
is széket tart s cukorkát oszt az isten.
Vajon milyen lehet egy tarka kert?
Szép-e, ha a kígyónak is öröme telt
benne? És jó-e, ha rögtön a rosszat
súgta meg az első ártatlanoknak?…

A földkörök között

Egy sarok, egy szállás, ennyi az ég is
a sírban repülőnek. Több talán?
Foltok, okádék, üres átalány
az öregkor. Jég a tűz, mégha ég is.

Viszi csontom a föld, boldog helyemre
sodor a hűs szél. Mindenhol magamra
találok, már otthonom minden kamra
vagy kis embertelen felületecske.

Nem is tudnék itt többé jót keresni
vagy csupán lenni több ember között.
Egyre sűrűbb az evilági semmi.

Megtörténtem? Vagy csak a földkörök
között megestem? Anyám és egy isten
adta lennem, hogy anyám ne veszítsen.